

ĐẢNG CSVN: MỘT CON CÁ BỊ CHẾT ĐUỐI

Vũ Trọng Khải - Úc Châu

Viết cho Nguyễn Văn Toàn, Houston, Texas.

Khi nhớ Bạn tôi cùng dân Cao Nguyên ra đi trong cuộc "Bỏ Phiếu Bằng Chân năm 1975".

Ngày Ban Mê Thuật thất thủ!

Lời Tác giả: Một con cá bị chết đuối! Nghe hơi lạ? Vâng, xin thưa, chết đuối là chết ở trong nước khi người hay vật bị rơi xuống vùng nước sâu mà không biết bơi. Chả ai lại đi nói "CÁ BỊ CHẾT ĐUỐI" bao giờ. Vì "NƯỚC" là môi trường sống của "CÁ"... Chả thể mà ngạn ngữ của Dân Tộc ta, khi ám chỉ kẻ gặp vận may thường nói: "NHƯ CÁ GẶP NƯỚC, NHƯ RỒNG GẶP MÂY". Xin Quý Vị vui lòng đọc tiếp đề người viết được trình bày rõ ràng hơn. --**VTK**.

VÀO TRUYỆN:

Không biết tự bao giờ, tôi cảm thấy thích thú với câu chuyện sau đây, cũng không biết tác giả là ai, tôi đọc được ở đâu hay do ai kể cho nghe, cũng không còn nhớ nữa, nhưng thiết nghĩ nội dung câu chuyện mới đáng để ta chú ý. Xin được lên tiếng cảm ơn tác giả đã dựng được câu chuyện này.

Truyện kể: có một người chuyên thuần hóa rồi nuôi dạy thú hoang, thú dữ... biết hành động, làm trò vui khi nghe tiếng người sai khiến, để bán cho các gánh xiếc. Ông ta rất nổi tiếng trong giới làm xiếc, phải nói, ông ta là một bậc thầy trong việc nuôi, dạy thú làm xiếc.

Đã nổi tiếng và giàu có nhờ tay nghề, nhưng ông ta có vẻ như chưa hài lòng với những thành công nuôi dạy thú vật của ông ta. Ông ta nghĩ đến cách: "phải làm thế nào để đưa một con cá lên sống trên cạn và phải đi được như động vật hai chân".

Ông ta bắt đầu thực hiện bằng cách "mỗi ngày ông đổ bùn vào hồ nước nuôi cá." Hồ nước bị đặc dần dần theo ngày tháng, con cá ông nuôi cũng mỗi ngày dần dần bị đẩy lên sống trong vũng bùn loãng, lúc nào đâu cá cũng ngẩng cao trên mặt bùn để thở.

Mỗi lần cho cá ăn, ông ta thường tìm cách làm cho cá phải cất mình cao khỏi mặt bùn, ngóc đầu lên đón mồi như những lần ông cho mèo hay chó ăn, chúng cũng phải chồm lên vồ mồi.

Bùn càng ngày càng khô dần, con cá ông nuôi cũng đã quen dần với môi trường sống thay đổi chậm chạp. Không biết thời gian nuôi và dạy con cá này mất bao năm tháng? Nhưng nay ông đã thành công.

Con cá ông nuôi từ bùn loãng, sệt, qua đặc, rồi sau cùng bùn đã trở nên khô cứng, cũng qua

cách tập luyện kiên nhẫn của ông, đến nay, cá đã nghe được những tiếng gọi của ông, làm theo những gì ông chỉ dạy, và kỳ công hơn cả là con cá ấy đã đi được trên hai cánh đuôi như loài động vật hai chân. Ông có thể dẫn con cá của ông đi chơi như người ta dẫn chó, mèo đi dạo mát mỗi chiều.

Rồi có một buổi chiều, như nhiều buổi chiều ông vẫn dẫn cá đi chơi, ai thấy cũng nhòm ngó, trầm trồ thích thú vì quá lạ. Không lạ sao được! Cá sống trên cạn, lại biết đi nữa! Lạ quá đi chứ!!!

Bất chợt, trời đổ cơn mưa!!! Cũng như những người khác, đang giặt chó, mèo, ông phải chạy tìm nơi trú mưa, mãi nhìn trời xem cơn mưa bao giờ tạnh, ông cũng quên cả chăm sóc con cá của mình. Đến khi trời ngớt mưa, định bước chân đi, ông nhìn lại, thấy con cá của ông không còn cọt ở đầu dây ông vẫn dẫn nó đi chơi!!!

Ông vội chạy trở lại khu vườn ông vừa dẫn cá đi rong, xem nó lạc đâu mất... Ông đi lại đoạn đường ông và cá chạy trú mưa...

Chợt một hình ảnh làm ông choáng váng, muốn ngã vật ra đất, khi ông nhìn thấy con cá ông nuôi dạy trong bao năm tháng, nay đã CHẾT, Nó CHẾT thật rồi, nó nằm trướng bụng trong một vũng nước chỉ sâu hơn chiều cao của nó. (Vì cá đã biết đi, nên gọi là chiều cao thay vì chiều dài)

Con cá đã CHẾT ĐUỐI trong vũng nước sau cơn mưa!!!

Cuối câu truyện không thấy nói gì về người nuôi dạy thú này nữa.

Chẳng lẽ "CÁ CHẾT LÀ HẾT TRUYỆN?"

Không, truyện không hết ở đó dù cá đã chết đuối!

Cá đã chết, chết trong chính môi trường sống nguyên thủy của nó, chỉ vì nó: KHÔNG CÒN BƠI ĐƯỢC NỮA! NÓ KHÔNG CÒN THÍCH HỢP VỚI CHÍNH MÔI TRƯỜNG SỐNG CỦA NÓ... CÁ CHẾT ĐUỐI!!!

LUẬN TRUYỆN:

So sánh câu truyện "cá biết đi" hay "cá chết đuối" vào cuộc sống hiện nay của CSVN người ta thấy có nhiều tương đồng khá lý thú!

Ngày nào, mấy chú cọng sản từ Bắc vào Nam

Ngày nào mấy chú cọng sản từ núi rừng về thành phố

Ngày nào? Thời đó! Máy chú cộng sản luôn mấp máy trên môi "**ĐẠP ĐỒNG ĐÀI**".

Dân miền Nam, ngây thơ quá, thắc mắc hoài, sao mấy chú cộng sản cứ đòi phải "ĐẠP" cái "ĐỒNG ĐÀI"... miền Nam làm gì có cái "ĐỒNG ĐÀI" nào do "Mỹ Ngụy" dựng lên đâu? Chỉ có một bức tượng "THƯƠNG TIẾC" là quý nhất của dân miền Nam thì mấy chú cũng đạp đổ rồi còn gì nữa!!!

Nhưng cũng chẳng bao lâu, người dân miền Nam, hiền lành, chất phác nhưng dư thông minh để hiểu các chú cộng sản này nói gì và muốn gì!

- Những chiếc xe đạp cũ dân miền Nam đã gác xó bếp, nay được lau chùi hay sơn lại mới toanh!

- Những chiếc đồng hồ cũ được đánh bóng lại sáng choang!

- Những chiếc radio transistor, chạy được cả bằng pin lẫn điện cũng được lau chùi y như mới!

Một lô các loại chợ này được thành hình tại Sài Gòn và những tỉnh thành miền Nam, sau những ngày các chú cộng sản đổi tiền, đánh tư sản... dân miền Nam trắng hai tay, còn lại cái khổ che thân là may rồi!

Nơi ấy, nơi những cái chợ bất đắc dĩ thành hình, Nam Bắc gặp nhau!

Nơi ấy, Quốc Cộng gặp nhau! Thay tiếng súng bằng những trận cười vang dội!

Nhiều nụ cười ra nước mắt chung quanh cái "ĐẠP ĐỒNG ĐÀI", (thể ra các chú cộng sản đã biết đến "3 D" từ những ngày tháng đó!)

Nó cười vang, nó cười ra nước mắt vì kẻ bán người mua cùng chung một Dân Tộc, cùng chung một ngôn ngữ mà chẳng hiểu được nhau!

Nhiều trận cười vang chung quanh "CÁI ĐỒNG BA TAY, HAI CỬA SỔ"... trước những khuôn mặt ngây ngô của núi rừng.

Nhưng rồi cuối cùng, Bắc Nam cũng hiểu nhau. Rồi từ đó các chú được dân miền Nam tặng hai chữ "CÁN NGỔ". Đó là những ngày sống xa núi rừng của các chú cán ngõ, như cá tập sống trong môi trường từ nước lỏng đến bùn khô cứng... để tập làm người!

Truyện ấy xưa rồi! Nói làm chi nữa! Nó hết NGỔ rồi, Nó vượt xa người luôn rồi!

Chuyện ngày nay khác xưa nhiều lắm

Các chú cán ngõ ngày nay quên bém ba chữ "ĐẠP ĐỒNG ĐÀI"!

Ngày nay, bụng các chú phệ xuống, cổ có nọng vài ba ngón, mặt phet ra... đạp xe đạp sao nổi, Peugeot, Durat các chú cho vào sọt rác, thay vào đó con của các chú chơi những chiếc "xe khủng" trị giá bạc triệu đô-la Mỹ!

Những chiếc "xe khủng" này được các chú lôi lên từ những mảnh ruộng, mảnh vườn hay cả trong khu nghĩa trang khi các chú lấy quyền "thu lại đất đai" của Dân!

ĐỒNG thì các chú chê Seiko các chú cũng chả thèm longines, rolex... chả thấy chú nào nói đến cái gì là "ba tay, hai cửa sổ" nữa...

Đài! Thì ôi thôi, bây giờ được thay bằng Apple vàng, nạm kim cương, trị giá "vài chục vé xanh" các chú mới chịu rờ tay! Các chú như con cá biết đi trong câu truyện kể trên đây! Các chú là những con vật trong gánh xiếc của tụi Ba Tàu đấy! Nhưng các chú còn thua con vật trong gánh xiếc vì các chú không biết nghe tiếng người!

- Ngày xưa khi các chú từ Bắc vào Nam, các chú từ rừng núi xuống đồng bằng, mặt các chú ngây ngô, ngờ nghệch trước TIẾNG NÓI của NGƯỜI.

- Ngày nay MẶT CÁC CHÚ CỨ LẠNH NHƯ TIỀN trước TIẾNG KHÓC CỦA NGƯỜI.

Tiếng khóc vang lên trong lòng Dân Tộc các Chú, nhưng các chú không nghe thấy hay vì không hiểu tiếng người hay các chú còn phải khom lưng làm con vật trong gánh xiếc của bọn giặc phương Bắc!

Thầy nào dậy các chú khi ra ngoài tuyên bố Biển Đông của Quốc Tổ gọi là Biển Nam Trung Hoa?

Thầy nào dậy cho các chú "cắt đất" dâng biển cho ngoại bang?

Thầy nào dậy cho các chú cướp đất của dân để làm nhà to cửa rộng?

Thầy nào dậy cho các chú biết bỏ ĐẠP đi "XE KHỦNG"?

Thầy nào dậy cho các chú bước chân ngênh ngang đạp trên mặt, trên lưng đồng bào?

Thầy nào dậy cho các chú biết bỏ ĐỒNG chơi APPLE?

Thầy nào dậy cho các chú.... ?

CHẲNG CÓ THẦY NÀO DẬY CÁC CHÚ NHƯ THỂ CẢ

CHÍNH LÒNG THAM VÔ ĐÁY TRONG CÁC CHÚ DẬY CÁC CHÚ ĐÓ THÔI.

Như ngày nào, "CON CÁ BIẾT ĐI" chết đuối trong chính môi trường sống nguyên thủy của nó

là "NƯỚC". Thì cũng có một ngày, các chú sẽ "CHẾT TRONG LÒNG DÂN TỘC" - Là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng các chú lớn lên.

- Các chú sẽ chết vì tội: **PHẢN BỘI QUỐC TỘC**.

- Các chú sẽ chết vì tội: **BUÔN DÂN BÁN NƯỚC**.

- Các Chú có quá nhiều tội, MÀ TỘI NẶNG NHẤT LÀ: "TỘI CÁC CHÚ KHÔNG BIẾT NGHE TIẾNG NGƯỜI!!!"

Thời VÀNG SON của các chú, một đời làm con vật trong gánh xiệc của bọn GIẶC PHƯƠNG BẮC như hôm nay... sẽ biến mất trong một ngày không xa.

Vũ Trọng Khải

Sydney, ngày 14 tháng 3 năm 2014